

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2016. gada 15. septembrī (*)

Līgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Pievienotās vērtības nodoklis – Sestā direktīva 77/388/EEK – Tiesības uz atskaitēšanu – Lēmums 2004/817/EK – Dalībvalsts tiesiskais regulējums – Izdevumi, kas saistīti ar precēm un pakalpojumiem – To izmantošana nesaimnieciskiem mērķiem, kas veido vairāk nekā 90 % no to kopējās izmantošanas – Izņēmumi no tiesībām uz nodokļa atskaitēšanu

Lieta C-400/15

par līgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Federālā Finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 16. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 23. jūlijā, tiesvedībā

Landkreis Potsdam-Mittelmark

pret

Finanzamt Brandenburg.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Švābi [*D. Šváby*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un M. Safjans [*M. Safjan*] (referents),

ģenerālvokāts M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ģemot vērā rakstveida procesū,

ģemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Landkreis Potsdam-Mittelmark* vērā – *J. Wulf-von Moers, conseil*,
- Vācijas valdības vērā – *T. Henze* un *K. Petersen*, pārstāvji,
- Austrijas valdības vērā – *G. Eberhard*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vērā – *L. Lozano Palacios* un *M. Wasmeier*, pārstāvji,

ģemot vērā pāc ģenerālvokāta uzklaušāšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Līgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 1. pantu Padomes 2004. gada 19. novembra Lēmuma 2004/817/EK, ar ko Vācijai atļauj ieviest pasākumu, atļaujoties no 17.

panta noteikumiem Sestajā Direktīvā Nr. 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem (OV 2004, L 357, 33. lpp.; turpmāk tekstā – “atļaujas lēmums”).

2 Šis lēmums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Landkreis Potsdam-Mittelmark* (Potsdamas–Mittelmarkas apgabals, Vācija) un *Finanzamt Brandenburg* (Brandenburgas Nodokļu dienests, Vācija) par pievienotās vērtības nodokli (PVN), kas šim apgabalam jāmaksā par 2008. finanšu gadu.

Tiesiskais regulējums

Savienības tiesības

Sestā direktīva

3 Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), no 2007. gada 1. janvāra ir atcelta un aizstāta ar Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvu 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.), kurā grozījumi veikti ar Padomes 2009. gada 22. decembra Direktīvu 2009/162/ES (OV 2010, L 10, 14. lpp.). Tā kā finanšu gads, par kuru ir strīds, ir 2008. gads, izdarītās atsauces uz Sesto direktīvu ir uzskatāmas par atsaucēm uz Direktīvu 2006/112 un aplūkojamās atbilstības tabulā, kas ir tās XII pielikums.

4 Sestās direktīvas 4. panta 1. un 2. punkti bija paredzēti:

“1. “Nodokļa maksātājs” nozīmē visas personas, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

2. Šī panta 1. punkta minētā saimnieciskā darbība aptver visas ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzēju darbības, ieskaitot kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbības. Ilglaicīga materiāla vai nemateriāla pašuma izmantošana nolūkā gūt no tās ienākumus arī uzskatāma par saimniecisku darbību.”

5 Sestās direktīvas 6. panta 2. punkta a) apakšpunktā bija noteikts:

“Šāds darījums uzskata par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību:

a) gadījumā, ja nodokļa maksātājs savam vai sava personāla privātajam vajadzībām lieto preces, kas ir tā saimnieciskās darbības aktīvu daļa, vai, plašākā nozīmē, citiem mērķiem nekā savas saimnieciskās darbības vajadzībām, ja PVN par šīm precēm bijis pilnīgi vai daļēji atskaitāms.”

6 Atbilstoši šīs direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam:

“Ja preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

a) [PVN], kas maksājams vai samaksāts par precēm vai pakalpojumiem, kurus viņam jau piegādājis vai sniedzis vai vēl piegādās vai sniegs cits nodokļa maksātājs.”

7 Sestās direktīvas 27. panta 1. punkts bija paredzēts:

“Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar vienprātīgu lēmumu var atļaut jebkurai dalībvalstij

ieviešot pasākumus, lai atkoptos no šīs direktīvas noteikumiem ar nolīku vienkrāšot PVN iekāšanas procedūru vai lai nepieautu noteiktu veidu nodokū nemaksāšanu vai izvairāšanas no nodokū maksāšanas. Pasākumi, kas paredzēti PVN iekāšanas procedūras vienkārošanai, nedrīkst ietekmēt dalībvalsts nodokū iezīmumus galapatēriā stadijā, izēmot gadījumu, kad ietekme ir neliela.”

Atāujas lēmums

8 Atāujas lēmuma 3. apsvērumā ir noteikts:

“Atkāpes pasākums paredzēts, lai neattiecinātu tiesības aplikt ar PVN nodokli izdevumus, kas saistēti ar precēm un pakalpojumiem, ja šīs preces un pakalpojumi vairāk nekā 90 % apmērā izmantoti ar nodokli apliekamās personas vai tās darbinieku personiskajām vajadzībām vai izmantoti ar komercdarbību nesaistētiem mērēiem. Šis pasākums ir atkāpe no [Sestās direktīvas] 17. panta, kas grozēts ar šīs direktīvas 28. panta f) apakšpunktu, un tē pamatā ir nepieciešamāba vienkāroēt pievienotās vērtības iekāšanas procedūru; šis pasākums galapatēriā stadijā maksājāmā pievienotās vērtības nodokļa apmēru ietekmē tikai nenozīmīgi.”

9 Šē lēmuma 1. pantā ir paredzēts:

“Atkāpjoties no [Sestās direktīvas] 17. panta 2. punkta, Vēcijai tiek atāuts neattiecināt tiesības aplikt ar PVN izdevumus, kas saistēti ar precēm un pakalpojumiem, kuri vairāk nekā 90 procentu apmērā izmantoti ar nodokli apliekamās personas vai tās darbinieku personiskajām vajadzībām vai izmantoti ar komercdarbību nesaistētiem mērēiem.”

10 Saskaņā ar minētē lēmuma 2. pantu:

“Šē lēmumu piemēro lēdz 2009. gada 31. decembrim.”

11 Šē paša lēmuma 3. pantā ir noteikts:

“Šis lēmums ir adresēts Vēcijas Federatēvajai Republikai.”

Vēcijas tiesību akti

12 *Umsatzsteuergesetz* (Likums par apgrozējuma nodokli, turpmāk tekstā – “UStG”) 15. pantā ir paredzēts:

“1) Uzņēmjs kā PVN priekšnodokli var atskaitēt:

1. saskaņā ar likumu maksājumu nodokli par piegādēm un citiem pakalpojumiem, ko tē uzņēmējdarbības vajadzībām ir sniedzis cits uzņēmjs. [..]

[..]

Tādas preces piegāde, imports vai iegāde Kopienas iekšienā, kuru uzņēmjs izmanto savas uzņēmējdarbības vajadzībām mazāk nekā 10 % apmērā, netiek uzskatēta par veiktu uzņēmējdarbības labā.

[..]

2) Netiek atskaitēts priekšnodoklis, kas samaksēts attiecībā uz preces piegādi, importu un iegādi Kopienā [..] ko uzņēmjs izmanto šēdu darījumu veikšanai:

1. no nodokļa atbrīvotiem darījumiem,

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 Potsdamas–Mittelmarkas apgabals ir pašvaldības iestāde, kura savā atbildībā veic uzdevumus, kas pārsniedz šajā apgabalā ietilpstošo pašvaldību un administratīvo iestāžu kapacitāti. Kā publiskās varas iestādei tai ir tostarp jāsteno valsts vara, jābūvina un jāuztur ceļi, kā arī jānodrošina ceļu drošība savā teritorijā. Tā ir veikusi šos uzdevumus, tam izmantojot pašvaldības uzņēmumu (*Eigenbetrieb*), kas nav juridiska persona.

14 2008. finanšu gadā Potsdamas–Mittelmarkas apgabals ir iegādājies vairākas preces, proti, darba aprīkojumu, komerctransportlīdzekļus un piederumus, ko tas ir izmantojis galvenokārt pakalpojumiem, kas sniegti, īstenojot valsts varu. Tomēr 2,65 % apmērā tas ir izmantojis šīs preces tostarp koku zaru apgriešanas un ciršanas pakalpojumiem, pļaujas un slaucšanas darbiem, kā arī ziemas pakalpojumiem, kas sniegti trešajām personām. Par šiem pakalpojumiem tam bija jāmaksā PVN.

15 Brandenburgas Nodokļu dienests nevēl atskaitīt PVN priekšnodokli, kas maksājams par iepriekšējā punkta minētajām precēm, jo šīs preces nav tikušas vismaz 10 % apmērā izmantotas Potsdamas–Mittelmarkas apgabala uzņēmējdarbībā atbilstoši *UStG* 15. panta 1. punkta otrajam teikumam. Pēc prasītāja pamatlieta sūdzības Brandenburgas Nodokļu dienests cita iemesla dēļ piešķir daļu no prasītāja atskaitījuma. Prasītāja daļu sūdzība tika noraidīta. Prasību par šo lēmumu, ko Potsdamas–Mittelmarkas apgabals cēla *Finanzgericht Berlin-Brandenburg* (Berlīnes–Brandenburgas Finanšu tiesa, Vācijas), minētā tiesa noraidīja.

16 Kasācijas sūdzībā (*Revision*) *Bundesfinanzhof* (Federālā Finanšu tiesa) prasītājs norādīja, ka ar atteikumu atskaitīt PVN tiek pārkāptas Savienības tiesības. Proti, kā uzskata Potsdamas–Mittelmarkas apgabals, lai gan Vācijas Federatīvā Republika ar atļaujas lēmumu drīkstēja piemērot pasākumu, ar ko tiek izdarīta atkāpe no Sestās direktīvas 17. panta, šā atļauja neattiecas uz tādū PVN priekšnodokļa atskaitīšanas atteikumu, kāds ir pamatlieta, kad preces par vairāk nekā 90 % esot tikušas izmantotas nesaimnieciskām darbībām, kuras neietilpst PVN piemērošanas jomā, bet kuras varot tikt kvalificētas kā “ar komercdarbību nesaistītas”. Tādēļ Potsdamas–Mittelmarkas apgabals uzskata, ka tam ir tiesības uz samēru 2,65 % no PVN priekšnodokļa atskaitījumu.

17 Turklāt tas apgalvo, ka atteikums atskaitīt PVN priekšnodokli ir pretrunā konkurences neitralitātes principam, jo šis atteikums nozīmē, ka priekšnodokļa summas, kas nevar tikt atskaitītas, kā tiešie izdevumi tiek iekāuti cenu aprēķinā, lai gan tās lejupējā sniegtie pakalpojumi, konkurējot ar privātiem uzņēmumiem, ir apliekami ar nodokli pilnā apmērā. Tādējādi tam esot strukturālas konkurences trūkumi.

18 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precīzā, ka atbilstoši valsts tiesībām Potsdamas–Mittelmarkas apgabalam nav tiesību atskaitīt PVN priekšnodokli, uz ko tas atsaucas. Proti, tas attiecīgās preces galvenokārt esot izmantojis saviem sabiedriskajiem pakalpojuma uzdevumiem un tikai 2,65 % apmērā – uzņēmējdarbībā ar nodokli apliekamiem darījumiem. Šādos apstākļos PVN priekšnodoklis saskaņā ar *UStG* 15. panta 1. punkta otro teikumu nevarot tikt atskaitīts, jo izmantošanas prasītāja uzņēmējdarbības vajadzībām patsvars ir mazāks par 10 %.

19 Šī tiesa atgādina, ka atbilstoši atļaujas lēmuma 1. pantam, atkāpjoties no Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta, Vācijas Federatīvajai Republikai ir atļauts nepiemērot tiesības

atskaitīt maksājamo PVN izdevumiem par precēm un pakalpojumiem, kuri vairāk nekā 90 % apmērā izmantoti nodokļa maksātāja vai tās darbinieku personiskajam vajadzībām vai izmantoti ar komercdarbu nesaistītiem mērķiem.

20 Taču, pirmkārt, no Tiesas judikatūras izrietot, ka, ja nodokļa maksātājs precīši ir paredzējis izmantot vai daļēji izmantot nesaimnieciskai darbībai, kas neietilpst Sestās direktīvas piemērošanas jomā, tam neesot tiesību atskaitīt PVN priekšnodokli.

21 Otrkārt, ja tiek piegādātas preces, kuras nodokļa maksātājs vēlas vienlaicīgi izmantot saimnieciskām darbībām, kurām ir piemērojams PVN, un personiskiem, "citiem mērķiem nekā savas saimnieciskās darbības vajadzībām" Sestās direktīvas 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, tas varot uzskatīt visu šo precīši par savu aktīvu un, pamatojoties uz to, viņam esot pilnas tiesības uz PVN priekšnodokļa atskaitīšanu. Tomēr tam esot jāsamaksā PVN, kas maksājams par šīs preces izmantošanu ar komercdarbu nesaistītiem mērķiem, kā tas tostarp izrietot no 2009. gada 23. aprīļa sprieduma, *Puffer* (C/460/07, EU:C:2009:254, 39. punkts).

22 Iesniedzējtiesa uzskata, ka atbilstoši šiem principiem PVN priekšnodokļa atskaitīšana pilnīgi noteikti nav iespējama, ciktī Potsdamas–Mitelmarkas apgabals preces, kuras tas ir iegādājies, 97,35 % apmērā izmanto darbībām, kas ietilpst valsts varas īstenošanā, kas esot nesaimnieciskas darbības, kurām nav piemērojams PVN. Taču attiecībā uz 2,65 % prasītājam principā esot tiesības uz PVN priekšnodokļa atskaitījumu. Tomēr šāds atskaitījums esot izslēgts atbilstoši *UStG* 15. panta 1. punkta otrajam teikumam.

23 Šajā ziņā iesniedzējtiesa šaubās par to, vai atļaujas lēmuma 1. pants, kā tas izriet no tās formulējuma, attiecas vienīgi uz PVN priekšnodokļa atskaitīšanas nepiemērošanu, ja prece tiek izmantota nodokļa maksātāja vai tās personāla personiskām vajadzībām vai, plašākā nozīmē, ar komercdarbu nesaistītiem mērķiem, un vaicā, vai tas nav piemērojams arī tādai precei, par kuru ir pamatlieta un kas vairāk nekā 90 % apmērā tiek izmantota nesaimnieciskām darbībām, kuras neietilpst PVN piemērošanas jomā.

24 Pamatojoties uz 2009. gada 12. februāra spriedumu *Vereniging No ordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie* (C/515/07, EU:C:2009:88), minētā tiesa uzskata, ka atļaujas lēmuma 1. pantā esošais pilnvarojums var tikt interpretēts tādējādi, ka tas ļauj nepiemērot PVN priekšnodokļa atskaitīšanu vienīgi tām iegādātajām precēm, kuras par vairāk nekā 90 % tiek izmantotas "ar komercdarbu nesaistītiem mērķiem", bet ne nesaimnieciskiem mērķiem iegādātajām, kas neietilpst PVN piemērošanas jomā. Šādā gadījumā šā atļauja neattiecoties uz *UStG* 15. panta 1. punkta otro teikumu, ciktī tiesības atskaitīt priekšnodokli tiek liegtas arī tad, ja vairāk nekā 90 % apmērā prece tiek izmantota darbībai, kurai nav saimnieciska rakstura.

25 Šajos apstākļos *Bundesfinanzhof* (Federālā Finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"*UStG* 15. panta 1. punkta otrajā teikumā ir noteikts, ka tādās preces piegādē, imports vai iegādē Kopienas iekšienā, kuru uzņēmums izmanto savai uzņēmējdarbībai mazāk nekā 10 % apmērā, netiek uzskatīta par veiktu uzņēmējdarbības mērķiem un tādēļ par to nevar atskaitīt priekšnodokli.

Šī norma balstās uz atļaujas lēmuma 1. pantu, ar kuru Vācijas Federatīvajai Republikai, atkāpjoties no Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta, ir atļauts neattiecināt tiesības atskaitīt par precēm maksājamo PVN uz izdevumiem, kas saistīti ar precēm un pakalpojumiem, kuri vairāk nekā 90 % apmērā izmantoti nodokļa maksātāja vai tās darbinieku personiskajam vajadzībām vai, plašākā nozīmē, ar komercdarbu nesaistītiem mērķiem.

Vai š? at?auja – atbilstoši t?s tekstam – attiecas tikai uz Sest?s direkt?vas 6. panta 2. punktu (Direkt?vas 2006/112/EK, kur? groz?jumi veikti ar Direkt?vu 2009/162, 26. pant?) min?tajiem gad?jumiem vai ar? uz visiem gad?jumiem, kad prece vai pakalpojums tiek izmantots uz??m?jdarb?bai tikai da??ji?”

Par prejudici?lo jaut?jumu

26 Ar prejudici?lo jaut?jumu iesniedz?jtiesa b?t?b? jaut?, vai at?aujas l?muma 1. pants ir j?interpret? t?d?j?di, ka tas ir piem?rojams situ?cij?, kad uz??mums ieg?d?jas preces vai pakalpojums, ko tas vair?k nek? 90 % apm?r? izmanto nesaimniecisk?m darb?b?m, kas neietilpst PVN piem?rošanas jom?.

27 K? izriet no t? formul?juma, at?aujas l?mums ietver atk?pi no Sest?s direkt?vas 17. panta 2. punkta, atbilstoši kuram nodok?a maks?t?js var atskait?t PVN priekšnodokli, cikt?l preces un pakalpojumi tiek izmantoti ar nodokli apliekamu dar?jumu vajadz?b?m, proti, saimnieciskai darb?bai.

28 Lai noskaidrotu, vai j?dziens “ar komercdarb?bu nesaist?tiem m?r?iem” at?aujas l?muma 1. pant? var attiekties uz t?du situ?ciju, k?da ir pamatliet?, kad pras?t?js veic darb?bas, kas tam j?veic k? valsts varas p?rst?vim, proti, nesaimnieciskas darb?bas, lai gan t?s nav ar komercdarb?bu nesaist?tas darb?bas, ir j?atsaucas uz noz?mi, k?da šim j?dzienam ir dota Sestaj? direkt?v?, pamatojoties uz kuru atbilstoši t?s 27. panta 1. punktam tika pie?emts at?aujas l?mums.

29 K? izriet no Sest?s direkt?vas 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta, izmantošana ar uz??m?jdarb?bu nesaist?tiem m?r?iem var tikt aplikta ar PVN.

30 Savuk?rt nesaimnieciskas darb?bas neietilpst Sest?s direkt?vas piem?rošanas jom? (spriedumi, 2008. gada 13. marts, *Securenta*, C?437/06, EU:C:2008:166, 30. un 31. punkts, k? ar? 2009. gada 12. febru?ris, *Vereniging Noordelijke Land? en Tuinbouw Organisatie*, C?515/07, EU:C:2009:88, 36. un 37. punkts).

31 No t? izriet, ka Sest?s direkt?vas 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta m?r?is nav noteikt normu, saska?? ar kuru dar?jumi, kas neietilpst PVN sist?mas piem?rošanas jom?, var?tu tikt uzskat?ti par t?diem, kas veikti “citiem m?r?iem, nevis savai uz??m?jdarb?bai”, š?s ties?bu normas izpratn?. Proti, š?das interpret?cijas rezult?t? tiktu at?emta j?ga Sest?s direkt?vas 2. panta 1. punktam (spriedums, 2009. gada 12. febru?ris, *Vereniging Noordelijke Land? en Tuinbouw Organisatie*, C?515/07, EU:C:2009:88, 38. punkts).

32 Šos apsv?rumus pamato PVN kop?j?s sist?mas uzb?ve, kur? saimniecisko darb?bu un nesaimniecisko darb?bu noš??rums tiek veikts p?c citiem krit?rijiem, nevis tiem, k? tiek noš?irta izmantošana uz??m?jdarb?bai un izmantošana citiem m?r?iem, nevis uz??m?jdarb?bai, tostarp personiskiem m?r?iem.

33 Saska?? ar past?v?go judikat?ru gad?jum?, kad nodok?a maks?t?js ražošanas l?dzekli lieto gan uz??m?jdarb?bai, gan personisk?m vajadz?b?m, tas PVN vajadz?b?m var izv?l?ties vai nu piln?b? iek?aut šo precu sava uz??muma akt?vos, vai to piln?b? saglab?t sav? ?pašum?, t?d?j?di to piln?b? izsl?dzot no PVN sist?mas, vai ar? iek?aut to uz??muma akt?vos tikt?l, cikt?l t? faktiski tiek lietota uz??m?jdarb?bai (spriedums, 2009. gada 23. apr?lis, *Puffer*, C?460/07, EU:C:2009:254, 39. punkts un taj? min?t? judikat?ra).

34 Savuk?rt š?das izv?les br?v?bas nav tad, kad j?noskaidro, vai prece tiek vai netiek

izmantota saimnieciskai darbībai. Ja uzņēmums izmanto precīgan saimnieciskām darbībām, gan nesaimnieciskām darbībām, Sestās direktīvas 17. panta 2. punkts ir paredzētas vienīgi tiesības atskaitīt priekšnodokli. Pasākumiem, kas dalībvalstīm ir jāsteno šajā sakarā, ir jāatbilst nodokļu neitralitātes principam, uz kuru ir balstīta kopējā PVN sistēma (spriedums, 2008. gada 13. marts, *Securita*, C-437/06, EU:C:2008:166, 36. punkts).

35 Atbilstoši šim nodokļu neitralitātes principam atskaitīšanas sistēmas mērķis ir pilnībā atbrīvot uzņēmumu no PVN, kas tam ir jāmaksā vai ko tas ir samaksājis saistībā ar visu savu saimniecisko darbību (spriedums, 2009. gada 12. februāris, *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie*, C-515/07, EU:C:2009:88, 27. punkts).

36 Tādu atskaitīšanas tiesību nepiemērošana uzņēmējdarbības precēm, kas mazāk nekā 10 % apmērā tiek izmantotas saimnieciskai darbībai, šai prasībai neatbilst.

37 Iepriekš minētie apsvērumi ir pilnībā piemērojami atļaujas lēmuma 1. pantā esošajā dziena "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem" interpretācijai. Proti, ņemot vērā Savienības tiesību sistēmas vienotības un saskanības prasības, vienā un tajā pašā jomā pieņemtos tiesību aktos izmantotajiem jēdzieniem ir jābūt vienai un tai pašai nozīmei, ja vien Savienības likumdevējs nav izteicis atšķirīgu gribu (skat. šajā ziņā spriedumus, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League u.c.*, C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 188. punkts, kā arī 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 28. punkts). Šajā gadījumā tas tātad nav.

38 Visbeidzot, kas attiecas uz argumentu, ka jēdzienam "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem" esot bijusi cita nozīme pirms 2009. gada 12. februāra sprieduma *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie* (C-515/07, EU:C:2009:88), tādēļ 2004. gada 19. novembrā pieņemtais atļaujas lēmums vēl arvien varētu skart nošķirumu starp saimniecisku darbību un nesaimniecisku darbību, ir jāatgādina, ka Tiesas veiktai tiesību normas interpretācijai ir atpakaļejošs spēks un tādēļ tā ir spēkā no brīža, kad stājusies spēkā interpretētā norma (spriedums, 1980. gada 27. marts, *Denavit italiana*, 61/79, EU:C:1980:100, 16. punkts).

39 Tādēļ nevar tikt uzskatīts, ka jēdziens "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem" varētu tikt interpretēts atšķirīgi attiecībā uz laikposmu pirms 2009. gada 12. februāra sprieduma *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie* (C-515/07, EU:C:2009:88), no kā izriet, ka šis jēdziens neattiecas uz nošķirumu starp saimnieciskām darbībām un nesaimnieciskām darbībām.

40 ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka atļaujas lēmuma 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams situācijai, kad uzņēmums iegādājas preces vai pakalpojumus, ko tas vairāk nekā 90 % apmērā izmanto nesaimnieciskām darbībām, kas neietilpst PVN piemērošanas jomā.

Par tiesīšanas izdevumiem

41 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šīs tiesvedības ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesīšanas izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Padomes 2004. gada 19. novembra Lēmums 2004/817/EK, ar ko Vēcijai atļauj ieviest pasākumu, atkļūstoties no 17. panta noteikumiem Sestajā Direktīvā Nr. 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem, 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams situācijā, kad uzņēmums iegādājas preces vai pakalpojumus, ko tas vairāk nekā 90 % apmērā izmanto nesaimnieciskām darbībām, kas neietilpst PVN piemērošanas jomā.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – vācu.